

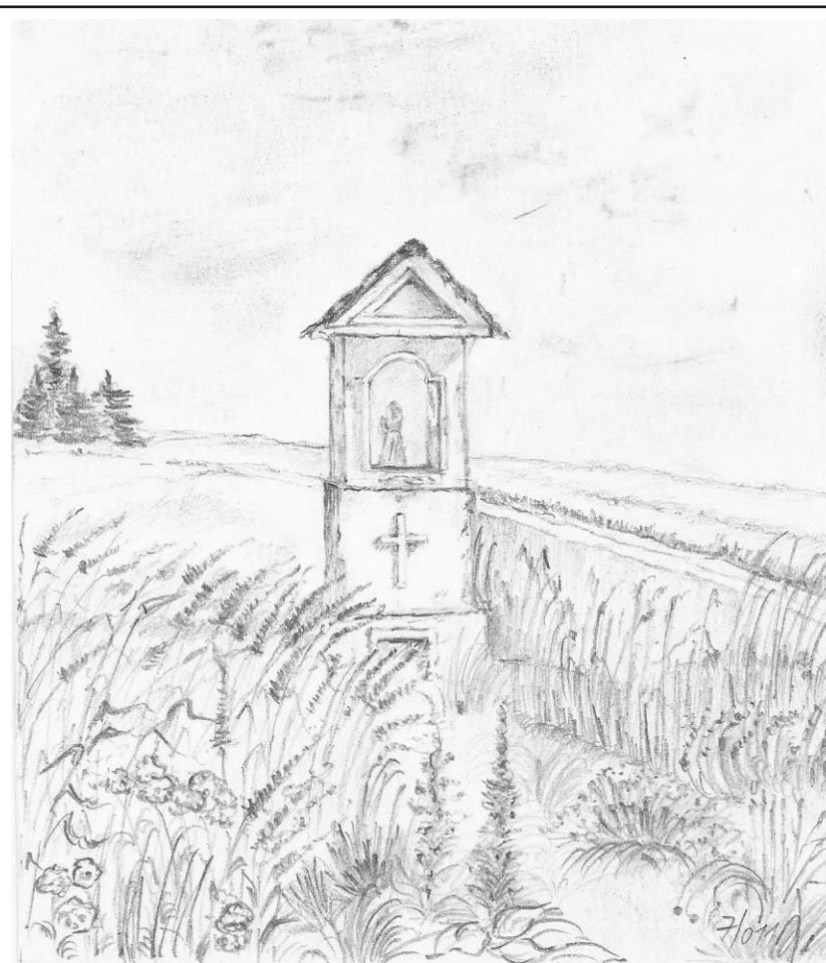
NAŠE DĚDINY

Zpravodaj obcí Březnice - Bohuslavice - Salaš

J	E	Ř	A	B	I	N	A	R	É	N	A	N	U	K
T	Y	B	O	H	A	L	B	A	K	Y	T	O	M	A
A	D	A	H	D	O	L	K	A	D	Z	Ě	V	H	R
T	S	D	L	P	T	O	A	N	R	Á	K	E	P	I
U	K	R	V	B	Ř	L	R	D	Z	O	Š	E	Č	S
K	Á	E	I	M	E	D	A	K	A	S	Z	O	N	T
O	Ď	N	C	Y	Š	S	N	U	R	M	M	M	R	O
P	A	A	E	Š	N	O	T	L	Ů	H	O	O	Ě	K
D	L	L	G	K	I	N	É	I	D	C	T	R	L	R
Ě	K	I	A	A	Č	D	N	S	E	O	N	O	H	A
K	Á	N	L	Č	K	A	A	A	Ě	N	A	P	C	T
A	N	O	A	N	A	T	O	M	I	E	F	D	Ě	K
N	T	R	X	O	Z	J	N	Á	P	L	Ň	O	P	A
K	V	M	I	L	Á	K	Í	L	B	O	H	D	S	N
A	E	A	E	M	T	Y	Č	K	A	L	T	O	Ú	E

ADRENALIN, AKADEMIE, ANATOMIE, ARÉNA, ARISTOKRATKA, BALADA, BESTIE, BLAHOBYT, ČAJÍK, DĚKANKA, DŮRAZ, FANTOM, GALAXIE, HOBLÍK, HROMADA, HVĚZDA, JEŘABINA, KARANTÉNA, KULISA, LENOCH, LVICE, MOTYKA, MYŠKA, NÁKLAĐÁK, NANUK, NÁPLŇ, NORMA, ODHAD, ODPOR, OTLAK, PEKÁRNA, POKUTA, ROŠÁDA, ROZMĚR, SMOLA, SONDA, TŘEŠNIČKA, TYČKA, ÚSPĚCH.

NAŠE DĚDINY - zpravodaj obcí Bohuslavice, Březnice a Salaš. * Vydává Římskokatolická farnost Březnice, Březnice 14, 760 01 Zlín. * Své příspěvky můžete vložit do poštovní schránky farního úřadu v Březnici, poslat elektronickou poštou na adresu: nase.dediny@volny.cz nebo předat členům redakční rady. * Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů, při výběru dává přednost textům stručným. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. * Zpravodaj je vydáván za podpory Obce Březnice a Obce Bohuslavice. * Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. * Uzávěrka čísla: 22.4.2020.

Ilustrace: J. Švajdová

NA ŽIVOTNÍCH CESTÁCH

Jaroslav Vrchlický

JARNÍ

Skřivánek vylít do mraku
a jásá,
a z lemu šedých oblaků
na svět, jenž plný zázraků,
déšť zpěvných perel strásá.

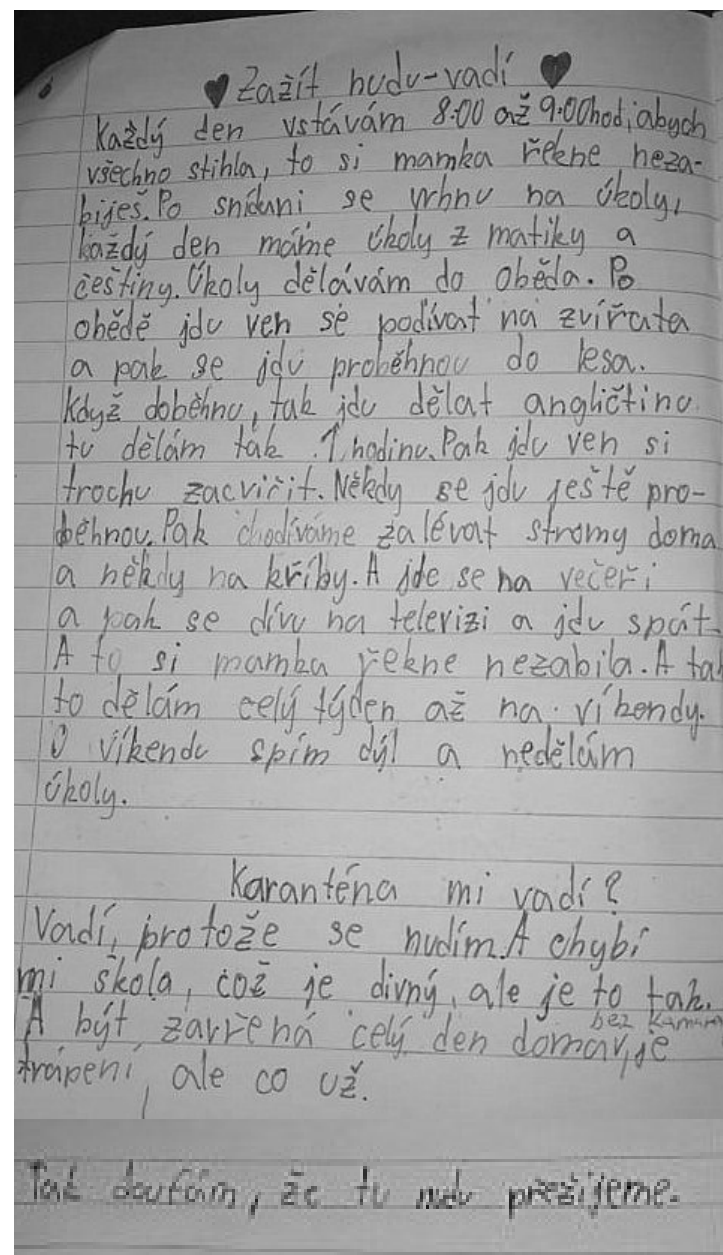
A každý tón jak ze zlata
jen zvoní,
a zem poslouchá dojata
a tuší v řadrech poupata
a čerstvou hlínou voní.

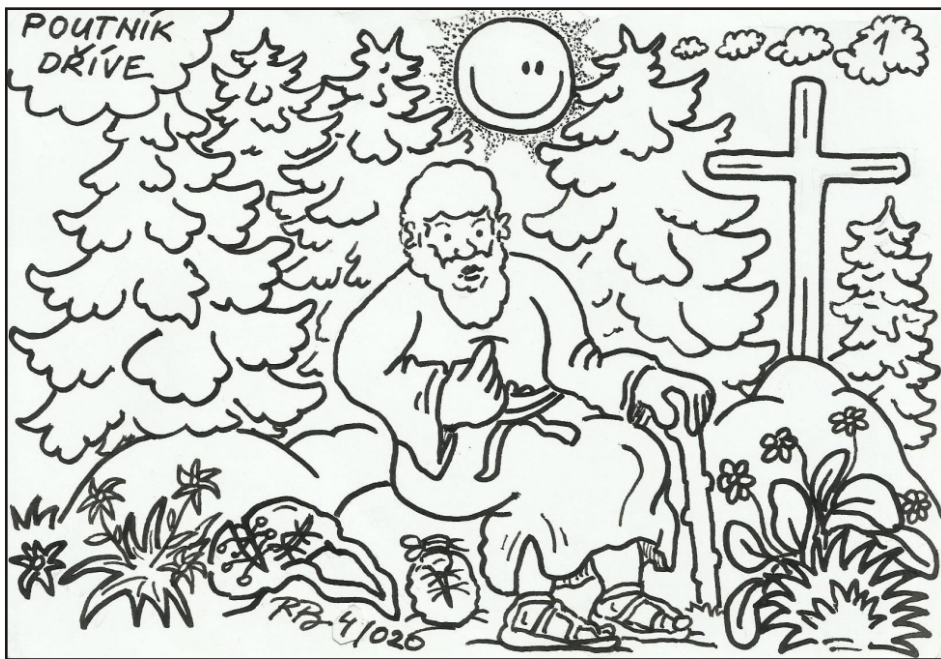
Ilustrace: J. Švajdová

DUBEN 2020

Co napsaly děti čtenářům k tématu: Zažít nudu - vadí!

DUBEN 2020

Ilustrace: Radim Bárta

Milí čtenáři Našich dědin, v době, kdy se méně setkává, méně cestuje, méně plánuje a méně pracuje (jistě to neplatí sto procentně, a u někoho to může být naopak), je otázkou, jak čas využít. Ten tam je čas „hygienické svobody“, kdy jsme si mohli hezky nezadržitelně s plným nosem do dlaní kýchnout a hned nato si s kolemjdoucím přátelsky podat ruce. Teď je to jiné. Snad se nám brzy ta svoboda pčíkat, kašlat a natáhnout až z paty a odplivnout si po větru, brzy vrátí. Ale jak se říká: nedá se!

Co tedy s tím volným časem? Setkání s knihou je variantou.

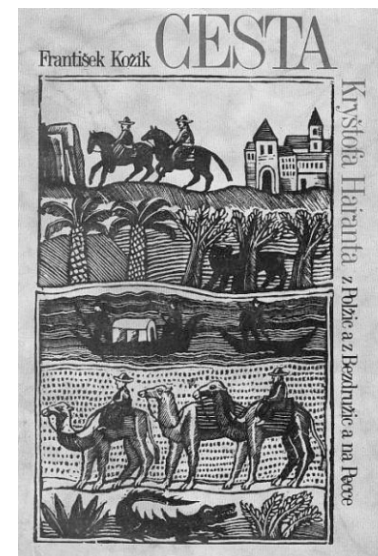
Včera jsem dočetl knihu z obecní březnické knihovny. V době uzavřených hranic jsem putoval daleko předaleko. Putoval jsem dokonce i v čase o 400 let zpátky. Putoval jsem na místa, která jsem před rokem navštívil a mohl si je tak připomenout. Byla to cesta českého šlechtice Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdruzic do Svaté země a na jiná zajímavá místa. Líčení dějů přepsal a do dnešního jazyka upravil uherskobrodský rodák František Kozík.

Kryštof Harant svou životní cestu ukončil na Staroměstském náměstí 21. června roku 1621 jako jeden z popravených pánů. Jeho cestovatelský druh Heřman Černý z Chudenic, v té době hejtman Starého Města, musel přihlížet, jak je popravován jeho přítel a cestovatelský druh, ba co více, dokonce i jeho bratr Diviš.

To je smutný závěr oné celoživotní cesty. Nicméně zápisky z cest Kryštofa Haranta jsou velmi milou četbou, která nám snad i nedostatek cestování vynahradí. On sám v závěru píše: *Mám-li být upřímný, neradím nikomu, aby se do těch zemí a strastí pouštěl; člověk se tam setká častěji se stýskalem než výskalem. Podruhé už bych tam nejel.*

Dodám: Snad jen škoda té plavby po moři. Pro ni by snad to cestování mělo být zase brzy povoleno. Autor totiž při vzpomínce na mořskou bouři uvádí: *Kdo se neumí modlit, na moři se naučí.*

P. Václav Fojtík

KRÁTKÁ HISTORIE BOHUSLAVIC V DATECH - (II. díl)

Po roce 1439

V sousedních Uhrách začíná po smrti *Albrechta II. Habsburského* boj o královský trůn mezi *Habsburky* a polskými *Jagellonci*, který plně zaměstná oddíly bratříků a válečných dobrodruhů z blízkého i dalekého okolí. Tak si může celý kraj na krátký čas vydechnout od řádění ozbrojených band.

1441

Malenovický pán *Jan z Lichtenburka a Cornštejna* vyhláší válku římskému králi *Fridrichu III.* a provede několik loupeživých nájezdů do Rakous. Důvodem války je nesplacený dluh po *Albrechtu Habsburském* za vojenskou službu. *Jan* svůj žold vymáhá od *Fridricha* proto, že byl ustanoven poručíkem *Albrechtova* syna *Ladislava Pohrobka*, který jako nezletilé dítě nemohl právně otcovy dluhy zaplatit.

1445

Toho roku se *Jan* usmíruje s *Fridrichem III.* a ukončuje své bojové akce. Uherský válečník *Pankrác ze Svatého Mikuláše* získává hrady Světlov s Engelsbergem (Sehradice) a odtud „mnohé a rozličné záhuby lidem po okolí šíří“. Roku 1449 dochází moravským pánům trpělivost a je obleženo *Pankrácovo hlavní sídlo - opevněná Skalica*. Obléhání města se účastní i bývalí *Pankrácovi* spolubojovníci *Jan z Messenpeku*, *Petr Roman ze Zlína* a jiní. *Pankrác* je donucen hrady odprodat a stáhnout své loupežné aktivity do Uher.

1453

Umírá *Jan z Lichtenburka a Cornštejna* a malenovické panství dědí jeho synové *Albrecht*, *Hynek* a *Štěpán*. Jeho smrtí ztrácí starobylý rod *Bitovských* i výnosný úřad nejvyššího komorníka zemského soudu v Olomouci a *Janovi* synové si pochopitelně začnou dělat nárok na opětovné obsazení úřadu jedním z nich. Avšak proti očekávání sourozenců jmenuje čerstvě zvolený český král *Ladislav Pohrobek* do funkce jako nového komorníka *Pročka z Kunštátu a Opatovic*. Uražení *Bitovští* obviní *Pročka* z nepanského původu, a nehodného tak zastávat toto důležité místo komorníka, tím si ale proti sobě poštvou mocný rod pánů z *Kunštátu*. Započne se tak konflikt mezi těmito dvěma rody, který v důsledku o sedmáct let později přivede českého krále *Jiřího z Poděbrad* i s vojskem pod malenovický hrad.

1457

Na akutní formu leukémie náhle umírá mladý český král *Ladislav Pohrobek* a jeho nástupcem je o rok později zvolen *Jiří z Poděbrad*. Ke smůle sourozenců *Bitovských* pochází nový král z rodu *Kunštátských* a *Jiří* také ihned a definitivně potvrzuje *Pročka* novým komorníkem zemského soudu.

Vězněno bylo 64 mužů, žen i nezletilých, 11 odbojářů bylo popraveno, 4 byli umučeni v koncentráku při výsleších a 2 spáchali sebevraždu ze zoufalství před zatčením. Po celou dobu okupace lidé s nedočkavostí a naději vyhlíželi, kdy utrpení skončí. Že jsou Němci v koncích, poznali jsme v zimě 1944 - 1945, kdy museli mladí muži budovat za dozoru německých vojáků před vjezdem do Březnice u Zlína protitankové zábrany. Tato strategie byla nakonec k ničemu, protože osvoboditelé přišli z opačné strany - od Křibů. O tom, že se fronta blíží, nasvědčovalo i to, když jako předzvěst ustupujících německých vojsk přijeli do obce maďarští vojáci. Nechtěli budít odpor občanů, těšili se na konec války. Byli ubytováni ve škole, v sokolovně, v hospodě u Miklů a ve většině domů v obci. První skupinu zanedlouho vystřídal další. Po jejich odjezdu v dubnu 1945 obsadila Březnici německá posádka. Byly to jednotky SS-manů, sebevědomí, oddaní nacisté, kteří nepřestali věřit ve vítězství Německa. Obec vyklidili až 1. května, kdy se začalo od Křibů ozývat vzdálené dunění a výbuchy - předzvěst blížící se fronty. Po jejich odchodu přijela do obce 2 vojenská auta, seskákali z nich po zuby ozbrojení němečtí frontovní vojáci se samopaly, kulometry, pancéřovými pěstmi a granáty. Přespali ve škole a ráno ještě po domech sháněli muže, aby jim pomáhali kopat kulometná hnízda proti blížící se frontě od Křibů. Tuto noc spali lidé už ve sklepech, protože střelba od Křibů zesilovala. Počasí bylo chladné a deštivé. První ruští vojáci vstupovali postupně do obce 2. května ráno, střelba proti nim neustávala. Ustupující Němci ke Zlínu je ostřelovali od Filmových ateliérů. Došlo k několika přestřelkám i ve vesnici, ve kterých padlo i několik německých vojáků. Březnice byla osvobozena od nacismu 2. května 1945 vojáky Rudé a Rumunské armády. Všichni je radostně vítali, ale oni se nechtěli zdržovat. Prohledávali jen domy, jestli se zde neskrývají Němci a spěchali pomoci při osvobozování Zlína.

Při osvobození naší obce padlo 8 rudoarmějců a 1 rumunský voják. Druhá světová válka si vyžádala 60 milionů životů lidí všech národností. Březnici hrozil za aktivní odbojovou činnost osud vypálených Lidic. Zabránilo tomu jen to, že bylo vězněno hodně místních obyvatel. Po osvobození bylo Březnici uděleno čestné uznání "Partyzánská obec" a medaile II. stupně za oběti a aktivní pomoc pro štáb partyzánské jednotky Jana Žižky.

V poválečném období vybudovali místní příslušníci protifašistického odboje na vrcholu Křibů památník, nyní známý jako Mohyla a renovovali bunkr v Zákopaničích, kde postavili malý pomníček. Chtěli, aby tyto symboly vždy připomínaly tuto část historie i nám. Školy sem pořádaly vycházky, konaly se zde i vzpomínkové akce.

Dnes žijeme 75 let v Evropě bez válek a nemělo by to pro nás být samozřejmostí. Buďme vděční za život v míru, užijeme si krás naší Země a snažme se, aby svoboda a mír zůstaly zachovány i do budoucna dalším generacím...
Irma Garlíková

Vzhledem k současné situaci nemůžeme pořádat v obci Březnice kulturní, sportovní a společenské akce. Bohužel se tedy neuskuteční ani pietní akt naplánovaný na 2.5.2020 - symbolicky přesně na den, na který připadá 75. výročí osvobození Březnice od nacistické poroby. Tento pietní akt měl proběhnout tradičně před kostelem u památníku obětí I. a II. sv. války.

Připomeňme si alespoň vzpomínkou paní Army Garlíkové události, které v naší obci probíhaly na jaře v r. 1945 ...

Vzpomeňme 75. výročí ukončení II. světové války a 2. května osvobození Březnice

Protože současná situace nedovolí uskutečnit 2. května pietní akt k připomenutí 75. výročí ukončení II. světové války a osvobození obce Březnice, připomeňme si alespoň malou vzpomínkou.

V září 1938 vyvrcholil nátlak nacistů pod vedením Adolfa Hitlera na naši republiku požadavkem na odstoupení pohraničí německé říši. Český národ nechtěl podlehnout a po mobilizaci bránili naši vojáci se zbraní v ruce hrdinně pohraniční území proti nájezdům Henleinovců. Dějiny se vyvinuly jinak. Na schůzce v Mnichově Hitler s Mussolinim, za Francii Deladierem a za Anglii Chamberlainem - tehdejší naši spojenci zradili a svolili, aby Hitler zabral naše opevněné pohraničí. Tak se stalo a 1. října 1938 obsadil nacistický Wehrmacht pohraniční území Čech a Moravy. Čeští občané, kteří tam žili, museli opustit okamžitě své domovy a majetky a odejít jen s několika osobními věcmi. 15. března 1939 pak nacisté vtrhli do Prahy a zbytku naší republiky. Slovensko se odtrhlo od Čech a Moravy a přiklonilo se k Německu. Začala podoba českého národa. Na okupovaném území byl rozpoutat teror proti pokrokovým a vlasteneckým silám českého národa. Rasová nenávisť židovským občanům začala jejich zatýkáním a postupně fyzickou likvidací v koncentračních táborech. Pokračovalo hromadné zatýkání a věznění lidí, které mělo gestapo zapsané v seznamech jako nepřátele německé říše.

1. září 1939 Hitlerova vojska napadla Polsko a rozpoutala se II. světová válka. S touto krutou skutečností se většina našeho obyvatelstva nesmířila a nechtěla podlehnout násilí okupantů. Bylo nutno zahájit ilegální boj. Všichni byli v té době zajedno, i když byli z nejrozličnějších profesních i sociálních skupin a rozdílných politických přesvědčení. Respektovali a podporovali se navzájem. Dnes to bohužel mnohdy nedokážeme. V Březnici se také zapojily skupiny občanů do ilegálního odboje již v roce 1939. Válka trvala dlouhých šest let. Německy teror a násilí se stupňovalo a pocítili to i občané v Březnici. Po prozrazení členů protifašistického odboje začaly domovní prohlídky gestapem, zatýkání a věznění v koncentračních táborech, následně popravy. Při přepadovém tažení na bunkr v Zákopaniči v lednu 1943 byli Jan Kozmík a Alois Slováček zastřeleni.

Bitovští se ale nevzdávají a *Hynek* spolu se *Štěpánem* vstupují do služeb hornorakouského vévody *Albrechta*, bratra císaře *Fridricha III.* *Albrecht* totiž vyhlásí nárok na Moravu a rozjede vojenské akce proti českému králi *Jiřímu z Poděbrad.* Až protiofenzíva *Jiřího*, při níž české vojsko dobývá Jihlavu a vpadá do samotných Rakous, přivede *Albrechta* k odvolání tohoto nároku. I bratři *Bitovští* načas ukončují své bojové aktivity proti českému králi a uchylují se na svá panství včetně Malenovic.

1460

Toho roku *Proček z Kunštátu a Opatovic* žaluje *Albrechta* a *Hynka Bitovské* za to, že mu brání v nástupu do úřadu. *Albrecht* nechtěl vydat klíče od desek zemských a register, které měl jeho otec uschované na malenovickém hradu. Tento čin má dalekosáhlé důsledky, neboť veškeré majetkové převody na Moravě nemohou být zaznamenány v deskách, a tudíž jakoby nejsou provedeny. Na bratry *Bitovské* se za toto snesla vlna žalob od rozezlených šlechticů, kteří nemohli právně potvrdit koupi, prodej nebo dědičnou držbu pozemku či nemovitosti. *Hynka* žaloval *Proček* také za pomlouvačnou kampaň proti jeho osobě. *Albrecht* krátce na to umírá a soud se dál vede jen proti *Hynkovi*.

1462

Papež *Pius II.* ruší basilejská kompaktáta a začíná otevřeně brojit proti *Jiřímu z Poděbrad.* Právě díky kompaktátům měli obyvatelé Čech oproti celé Evropě právo svobodně vyznávat husitskou víru, aniž by je čekal nějaký postih od katolické církve. A když papež o rok později vyzývá vedlejší země Českého království Lužici a Slezsko s jeho metropolí Vratislaví ke vzpouře proti „kacířskému“ českému králi, využívají bratři *Bitovští* situaci a opět povstanou v odboji. *Jiří z Poděbrad* zprvu postupuje smířlivě a s pomocí zemského soudu přivádí *Štěpána* k poslušnosti českému králi. *Hynek* ale, spoléhající se na podporu papeže, zůstává stále v odporu.

1463

Zachovala se nám zpráva o krkolonném soudním případě, jehož hlavním aktérem byl *Mikuláš z Bohuslavic.* Začátek této kauzy je velmi nejasný. Podle všeho byl *Mikuláš* za nám neznámý čin zadržen v sousední vsi Březnici a vsazen do vězení. V něm ale nepobyl dlouho, neboť dokázal z Březnice sehnat čtyři rukojmí, kteří se za něho zaručili pod částkou 20 hřiven, že se později dostaví k rozsouzení případu. A když byla v Březnici svatba, dostavil se *Mikuláš* v doprovodu devíti ctihodných konšelů z (dříve Hotmanovy, později Otmarovy) Lhoty a Bohuslavic. Zašel s nimi před březnické konšely s fojtem a zde vyvázal z rukojemství ony čtyři občany, protože se dostavil k rozsouzení pře, jak slíbil. Rukojmí mu potom děkovali a podle zápisu to notně s *Mikulášem* oslavili. A zde začíná celý případ, protože později právě tito rukojmí *Mikuláše* zažalovali, že je podvedl. Spletitou a zřejmě hodně nesrozumitelnou při řešili sám majitel Bohuslavic *Štěpán Bitovský* a majitel Březnice *Petr Roman ze Zlína.*

Viditelně si s případem nevěděli rady, a tak se obrátili na *Mikuláše Kroměřížského*, bratra *Smila z Moravan*, ale ani zde nepochodili. Případ nakonec vyřešil soud v (Uherském) Hradišti, který odpověděl příznivě pro *Mikuláše z Bohuslavic* a nám se díky tomu zachovalo jméno prvního známého Bohuslavjána.

1464

Pán (Velkého) Ořechova *Jiří z Honbic* žaluje malenovického pána *Štěpána z Bítova*, že neoprávněně pobírá církevní desátky z Bohuslavic a Doubrav (Veledúbrav), které od starodávna patří ořechovskému kostelu. Už asi nezjistíme, jestli chtěl *Štěpán* obě vsi přiřadit k malenovickému kostelu, a tak mu přilepšit, nebo sám pobírat peníze a nechat bohoslavské a Doubraváky, ať si klidně dál chodí do ořechovského kostela. Nicméně tento zápis z právních desek nám prozrazuje veledůležitou informaci, že už od svého založení patřily Bohuslavice pod správu kostela na (Velkém) Ořechově. To by svědčilo o tom, že staré Bohuslavice skutečně ležely blíže k Doubravám a na cestě k Ořechovu, jak tvrdí dochovaná tradice. Také by to mohlo napomoci při hledání bližšího data vzniku naší obce, ale to ukáže čas.

Toho roku došla českému králi *Jiřímu z Poděbrad* trpělivost se *Štěpánovým* bratrem *Hynkem z Bítova*, který byl stále v odboji proti němu, a nechal ho prohlásit za zemského škůdce. Ihned také nastoupila zemská hotovost a dala se na pochod k *Hynkovým* statkům. Strachotice byly rychle dobyty, ale opevněný hrad Cornštejn se ukázal těžším oříškem. Navíc *Hynek*, jako prohlášený zemský škůdce, ztratil svoji při s *Pročkem z Kunštátu* a soud následně přiřkl *Pročkovi* jako odškodné *Hynkův* díl malenovického panství, vesnice Otrokovice a Kvítkovice. Sám *Hynek*, když mu začíná hořet půda pod nohama, raději prchá do Říma pod ochranu papeže a skrze něho se snaží o odvolání prohlášení za zemského škůdce, a tím i přerušení obléhání Cornštejna.

1465

Po skoro ročním obléhání zemskou hotovostí se vyhladovělá posádka Cornštejna vzdává. Pádu hradu nedokážou zabránit ani stížnosti papeže, ani statečnost velitele obránců - proslulého hejtmána *Jana Šarovce*. Sám *Hynek z Bítova* souzen nakonec není, ale jeho majetek mu už *Jiří z Poděbrad* nevrátí. A *Proček z Kunštátu*? Ten měl sice podle práva vesnice Otrokovice a Kvítkovice vlastnit, ale fakticky zde pořád a bez přestávky vládnou páni z Malenovic včetně vybírání daní a desátků.

1466

V šedesátých letech si řada šlechticů z obou stran moravsko-uherské hranice vylepšovala živobytí loupežemi. Slučovali se do vojenských bratrstev a vůbec se nebáli terorizovat tak mocné muže, jako byli císař *Fridrich III.* nebo uherský král *Matyáš Korvín*. Mezi přední vojenské hejtmany té doby patří napajedelský pán *Jan Svojše ze Zahrádky* nebo *Matouš ze Šternberka a Lukova* sídlící v Holešově.

DEN MATEK

Mamince

*Píšu Ti sonet na chvilku
to abys, mami, věděla,
i když jsem chlap tam někde venku
duše je ve mně nesmělá.*

*Píšu Ti sonet během chvíle
o Tobě matko rozmilá
o hodné, dobré, něžné víle,
která se mění v anděla.*

*Píšu Ti sonet v tuhle chvíli
pro Tebe, milá maminko,
že i když jsme se oženili
někdy se stýská malinko
po bezstarostném dětském létě
píšu Ti sonet v jedné větě...*

Ivan Helmich

Na druhou květnovou neděli připadá oslava Dne matek, kdy můžete vašim maminkám a babičkám popřát k jejich májovému svátku a poděkovat za lásku, kterou vám dávaly od dětství.

Redakce časopisu se připojuje k blahopřání a přeje všem maminkám hlavně zdraví.

DEN MATEK

I když člověk doputuje ke katedrále sv. Jakuba potřetí, pocit po úspěšně vykonané pouti je vždy nádherný, avšak zároveň jiný. Stejně jako je jiný průběh každé cesty, terén, poutníkově naladěný, fyzická kondice, počasí, spolupoutníci i zážitky, které na cestě prožijete a odnesete si domů.

Buen Camino poutníkům i všem lidem, kteří se vydávají na svou pouť každodenně ve svých vlastních životech...
Ing. Kamil Vyoral

Duchovní obnova v Březnici 13. v měsíci

Ve středu 13. května si připomeneme první zjevení Panny Marie ve Fatimě, které se událo roku 1917. Z důvodu předpokládané, nadále omezené účasti na bohoslužbách nebude ve farním kostele společný modlitební program, pouze přes celý den (od 8:00 do 17:00) eucharistická adorace.

Tak věřili ve svou vlastní sílu a vůbec nebrali na vědomí výhrůžky uherského krále, až *Matyášovi* došla trpělivost. Toho roku dává volnou ruku *Václavu Bělíkovi Lednickému* a ten provádí vpád na východní Moravu, při kterém loupi a drancuje vše, co mu přijde do cesty. Tento nájezd zle postihl hlavně vizovický klášter, který prý ani za husitů neutrpěl tolik škod. Už následujícího roku ho král *Jiří z Poděbrad* raději dává do ochrany dalšímu z mocných husitských hejtmanů - *Janu Jičínskému z Cimburka*, který vlastní nedaleký hrad Brumov.

V této době už *Jiří z Poděbrad* čelí ozbrojenému konfliktu s odbojnou katolickou šlechtou, kterou ještě den před Vánoci podpoří sám papež *Pavel II.* Ten *Jiřího* prohlásí za kacíře a vyhlásí proti Českému království křížovou výpravu. Naše země se po pár letech klidu opět stanou cílem rytířských žoldnéřů a dobrodruhů.

1467

Pán malenovického panství *Štěpán z Bítova* se připojuje k odboji proti králi a na pomoc si s bratrem *Hynkem* povolávají z Uher zkušeného válečníka *Blažeje z Podmanína*. Tento jeden z posledních žoldnéřských bratříků, který sloužil pod takovými vojevůdci, jako byl *Jan Jiskra z Brandýsa* nebo *Petr Aksamit*, rozjíždí na Moravě další kolo násilí, plenění a drancování. Sám *Jiří z Poděbrad* si na *Blažeje* stěžuje *Korvínovi* i ostřihomskému arcibiskupovi. *Podmanického* služby ovšem nejsou zadarmo a bratři *Bítovští* mu musí dát do zástavy hrad Malenovice i s vesnicemi Otrokovicemi a Kvítkovicemi. Jestli se tato zástava nějak dotkla i Bohuslavic, není známo. *Blažej* Malenovice držel až do své smrti o třináct let později.

1468

Toho roku na jaře se uherský král *Matyáš Korvín* staví do čela křížové výpravy a vpadne s vojskem na Moravu, aby podpořil své moravské katolické příznivce v odporu proti „kacířskému“ českému králi *Jiřímu z Poděbrad*. Začíná česko-uherská válka o Moravu, která nesmazatelně poznamená naši krajinu a bude znamenat zánik jak starých Bohuslavic, tak mnoha městeček a vesnic v jejich okolí.

[pokračování příště]

Mgr. Lukáš Man

Příště se podíváme na válečné operace v našem okolí a jejich důsledky, přesun Bohuslavic do nových míst, příchod nových majitelů panství-Tetourů z Tetova a s nimi i Jednoty bratrské, turecké nebezpečí a mnoho dalšího...

Velikonoční klapání v obci Březnice

Letošní velikonoční svátky byly sice specifické, ale ani nouzový stav a omezení volného pohybu nezabránilo udržovat některé tradice. Zvony kostela sv. Bartoloměje v Březnici nerespektovaly zákaz překračování státních hranic a na Zelený čtvrtek večer si (tak jako každý rok) odletěly do Říma. Naštěstí je nahradili místní “klapači”. Vzorně dodržovali doporučení nechodit tentokrát po obci a klapali namísto toho individuálně doma na dvoře. Pokud už vyrazili na ulici ve skupince - tak respektovali více než dvoumetrovou odstupovou vzdálenost. Klapání bylo dopředu synchronizováno danými časy, kdy se jinak vychází s klapáčkami od kostela - tzn. ve čtvrtek v 19 hod. v pátek ve 12, 15 a 19 hod. a v sobotu potom v poledne ve dvanáct. Ranní páteční a sobotní klapání v 5 hodin bylo výjimečně vynecháno, ale za rok, v příznivější, snad již bezrouškové, době si to kluci vynahradí ...

Josef Hutěčka

Pokud má člověk na absolvování celé cesty dostatečný časový prostor a nemusí se hnát do cíle kvůli termínu odletu, může si snadno dopřát dva dny na jednom místě a zregenerovat. Při rozmluvách během putování se nás často lidé ptali na naši první zkušenost s poutí. Sdíleli jsme nejen své postřehy z cesty, ale také následné změny po příjezdu domů včetně odvahy vydat se vstříc svým snům. Spolupoutníky naše sdílení často inspirovalo a dodávalo odvalu a podporu, kterou právě potřebovali. V prvních dnech totiž bývají lidé plní očekávání a nervozity z toho, zda cestu zvládnou. Někteří, často neví, co na cestě vůbec dělají a proč zde jsou. V těchto chvílích je úsměv, podpora a povzbuzení tím největším darem. Nutno dodat, že ti samí lidé se po pěti dnech na cestě bezdůvodně usmívají a starosti (a myšlenky), které je trápily na začátku, je s každým přibývajícím kilometrem opouštějí.

Příchod ke katedrále sv. Jakuba je vždy jedinečný zážitek. Nestává se často, abyste jen tak kráčeli několik týdnů přírodou a najednou se ocitli před bazilikou sv. Jakuba. Určitě se vyplatí (pokud to čas dovolí) zůstat v katedrále na mši pořádané pro poutníky a blíže poznat město jako takové (strávit zde alespoň jeden celý den). Pravdou je, že do města proudí každým dnem spousta poutníků a po několika dnech (či týdnech) strávených v přírodě, na někoho nemusí působit velké množství lidí nejlépe. Někteří jsou šťastní, že se nacházejí zpět v „civilizaci“, jiní raději hned další den odjíždí domů nebo pokračují v cestě dále. My jsme se tentokrát ze Santiaga vydali, po dvou dnech odpočinku, dál k pobřeží oceánu, na tzv. Konec světa s nulovým kilometrem, do Fisterry a Muxie. Obě tato místa mají své kouzlo, už jen díky tomu, že byla v minulosti považována za konce světa. Nikdy bych nevěřil, že návrat do terénu s batohem na zádech, mi po 780 km a dvou dnech strávených v ulicích Santiaga plného lidí, přinese takovou úlevu a radost. Príměří „cesta je cíl“ v tomto případě platilo absolutně.

Santiago de Compostela potřetí (Camino Portugal)

Člověk by řekl, že už toho Santiaga musíme mít dost. A přeci ne. Pravdou je, že tato cesta nabízí několik možností, kudy kráčet (Camino Frances, Portugal, Primitivo, Norte a další). Každý poutník si může zvolit cestu, kterou chce blíže poznat. Se svou ženou jsme do třetice vybrali cestu z Porta napříč Portugalskem. Francouzská cesta (Camino Frances) je více kopcovitá (přeci jen leží v oblasti Pyrenejí), portugalská cesta (Camino Portugal) nabízí rovnější terén (mezi vinicemi) a také možnost kráčet podél oceánu. I když se lidé často ptají, která z cest je hezčí a kterou bychom doporučili, shodli jsme se, že každá cesta má své kouzlo a člověku přinese přesně to, co má. Nás tentokrát kromě kultury, podnebí a rovného terénu potěšil oceán, u kterého jsme strávili několik dní a samozřejmě lidé, které jsme opět na cestě potkávali. Tentokrát to nebyli starší lidé, ani partneři (jako na první a druhé cestě Camino Frances), byli to převážně rodinní příslušníci (otcové se syny, matky s dcerami nebo celé rodiny).

Dejavú aneb Santiago de Compostela podruhé (Camino Francés, 1010 km)

Po necelém ročním časovém odstupu a naspoření financí jsem se rozhodl, společně se svou nynější ženou, vrátit na místo činu na cestu do Santiaga. Tentokrát jsme se rozhodli absolvovat cestu celou z malého francouzského městečka Saint Jean Pied de Port napříč Španělskem. Po několika cestovatelských zkušenostech byl pro nás paradoxně největší výzvou batoh a jeho obsah. Abychom ušetřili peníze za jídlo, nakoupili jsme si zásoby potravin na prvních 14 dní. Můj batoh na letišti vážil 24 kg, batoh mé ženy o 3 kg méně. Musím konstatovat, že je docela zásadní rozdíl, když batoh nesete jen na letišti, a když jej pak vláčíte na zádech ve sněhu v Pyrenejích. Dodnes vzpomínáme na lidi, které jsme cestou potkávali, zírali na nás a rozmlouvali nám, ať si obří batohy zredukujeme, jelikož ideální váhový limit na tak dlouhou cestu je 10 kg pro muže a 8 kg pro ženy. Ač jsme se na tuto cestu balili s vědomím, že nám bude stačit minimum, uvědomili jsme si, že ještě stále lpíme na materiálních věcech (v podobě plného batohu). Já vydržel s batohem na zádech necelý týden, poté jsem na jedné z ubytoven půl batohu zredukoval a nechal věci k dispozici dalším poutníkům. Na tuto skutečnost byli v ubytovnách evidentně zvyklí, na stolech s cedulí „pro poutníky zdarma“ se objevovaly nejrůznější rekvizity. Já zde zanechal dvě knihy, oblečení a část hygieny. Člověk by opravdu nevěřil, že při výstupu do kopce může na těle pocítit každíčký gram (opravdu gram). Pro nás byly batohy velkou lekcí. Uvědomili jsme si, že nám stačí ještě méně, než jsme si mysleli, a že je jen na nás, kolik si toho na cestu (stejně jako v životě) naložíme. Dodnes věci, které pravidelně nenosíme, jednou za čas vytrídíme a darujeme lidem do neziskové organizace.

Ačkoliv byly začátky cesty krušné, o to sladší byl její průběh. Začínající kopcovitý terén se sněhem se postupně proměňoval v zelené louky s čerstvě pučícími květy. Záměrně jsme před cestou volili období jara, jelikož se v létě a o prázdninách na pouť vydává nejvíce poutníků. Vrstvy oblečení se tedy postupně ztenčovaly a bundu s pláštěnkou střídal krátký rukáv a krat'asy.

Díky dlouhému terénu (přes tisíc kilometrů) jsme na cestě potkávali známé obličejce a měli možnost vzájemně poznávat své životní příběhy. Na první cestě do Santiaga nás fascinovali starší lidé, kteří se na pouť vydali zcela sami. Velkou pomocí pro ně jsou zdejší taxi služby, které pomáhají s přemístěním batohů na ubytovny. Na druhé cestě jsme se setkávali se skupinkami lidí, kteří měli ve tvářích vepsány silné životní příběhy a zkušenosti. Vyhoření a vyčerpání z práce, nečekané opuštění partnera, operované srdce, nemoc manželky, sebevražda otce a mnohé další. Tyto silné příběhy a jejich sdílení často propojují lidi napříč celým světem a vytváří nová přátelství. Co je na pouti opravdu kouzelné, tak to, že se zde stírají jakékoliv rozdíly (nejen věkové, kulturní, ale i pracovní). Vedle vás kráčí lidé z druhé strany zeměkoule a je úplně jedno jestli mají 20 nebo 70 let. Stejně tak je jedno jestli sdílíte cestu s vrcholovým manažerem nebo nezaměstnaným. Všichni kráčí toutéž cestou, se stejným sluncem (či deštěm) v zádech bez rozdílů a ve vzduchu je cítit vzájemná solidarita, podpora, úcta a porozumění.

„Učitelem“ ze dne na den

„Je pondělí ráno. Zvoní budík a já ještě rozespalá beru telefon a čtu nové zprávy. Mezi nimi i zpráva od naší paní učitelky. Na chvilinku se mi zastaví tep. Úkol zní jasně - vypracovat dalších pár stránek čtení, počítání, psaní, něco nakreslit a poslat v pátek na kontrolu. 1. třída se zdá být zatím pro mě zvládnutelná, co se pochopení učiva týče. Horší je to s pochopením pokračovatele našeho rodu.“

Právě probíhá šestý týden společné domácí výuky. Dnes budu trpělivá, dnes už křičet nebudu, říkám si, když vstávám z postele. Domluvíme se na devátou hodinu. To je pěkný čas pro zešednutí dalších pár vlasů. V 10:00 křičím - něco jsme si přece slíbili. Odpověď „No dobře...“ mě už po desáté neuspokojí. Následující otázky by se daly shrnout do těchto odpovědí:

„Ne, nemůžeš se při tom dívat na televizi.“

„Ano, to musíš napsat a vypočítat všechno.“

„Protože tvá sestra má teprve 3 roky.“

„Ano, youtuber Kovy musel první třídou projít také.“

„Na záchod jít samozřejmě můžeš, ale až to dopíšeš.“

Beru provaz a izolepu. Izolepu, ač nerada, mu z pusy odlepuji až při otevření slabikáře. Dnes lovil tužku pod stolem jen osmkrát. I přes tento optimistický vývoj na jeho tužka-dole grafu ve mně vyvolává dopad pera, pastelky, - čehokoliv na zem tik v pravém oku. Jdu to na chvíli „rozmrkat“ do koupelny. Výborně, pro dnešek hotovo. Zítřka pokračujeme.....“

Tak nějak by se dal, s velkou nadsázkou, shrnout každý den nás rodičů-učitelů. Právě jsme někde za půlkou domácí výuky a každé ráno tak přesvědčujeme naše děti (a vlastně i sebe), že opravdu musí, protože toto nejsou žádné prázdniny. Důležitou roli zde hraje i spolupráce s učiteli. Je to pro ně také nová situace. Ta pravá řehole jim ale nastane, až budou všechny ty děti, které se jim do lavic vrátí, sjednocovat.

Součástí tohoto článku je ovšem i poděkování naší paní učitelce Mgr. Heleně Štípcákové za její zájem, bezproblémovou komunikaci a zpětnou vazbu, tipy na tvoření, milá přáníčka, páteční motivační hodnocení a celkový její přístup v této, pro všechny, mimořádné situaci. A jsem si jistá, že toto poděkování posílá i více rodičů žáků z naší školy v Bohuslavicích u Zlína.

Přeji tedy všem rodičům poklidnou výuku a učitelům hodně trpělivosti při návratu k běžné výuce.

Světлана Bilavčíková

ČTRNÁCT SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatý Jiří

Dne 24. dubna je slavena liturgická památka svatého Jiří, mučedníka. Tento světec patří ke Čtrnácti svatým pomocníkům a je ve světě velmi uctíván, jak v katolické církvi, tak v církvích východních. Myslím, že právě na osobě svatého Jiří lze velmi dobře sledovat fenomén „legendy“, tedy literárního žánru, který popisuje skutečnosti slovy jinotajů s očima víry otevřenými dokořán.

Svatý Jiří se narodil ve 3. století v Kappadokii, dnešním Turecku. Legendární zprávy vyprávějí o jeho odvaze a síle, kterou projevil v Libyi, poblíž města Kyréna. Tam ve velkém jezeře sídlil drak, který svým dechem mnohé otravoval. Král vydal rozhodnutí, aby mu denně předkládali dvě ovce a později ovci a člověka k utišení jeho zlosti. Stalo se, že los, který určoval, kdo se stane denní potravou draka, padl na jedinou královskou dceru. Král chtěl z královského domu tento ortel setřást, ale nebylo to možné. V slzách propouštěl dceru. Dívku připravenou na smrt uviděl Jiří, který projížděl krajinou. Když mu dívka vypověděla svou bolest, Jiří se připravil na souboj s drakem a přemohl jej. Obyvatelé města se dali na králův rozkaz pokřtít, takže jich bylo pokřtěno na dvacet tisíc, nepočítaje v to ženy a děti. Jiří pak dal králi čtyři poučení: aby pečoval o chrámy Boží, aby ctil kněze, aby pilně poslouchal služby Boží a vždy pamatoval na chudé. Poté odešel.

Za vlády císařů Diokleciána a Maximiána, když byl místodržitelem provincie Dacianus, byl Jiří popraven. Když viděl, jak mnoho křesťanů odpadá od víry, vmísil se jednoho dne do zástupu a volal: „Všichni pohanští bohové jsou démoni, avšak náš Pán stvořil nebe!“ Hned následovalo zatčení, výslech a kruté mučení všeho druhu. Jiří vše snášel v síle znamení kříže.

Svatý Jiří je patronem rytířských řádů, skautů, rolníků, vojáků a dalších. Je vzýván jako ochránce proti válečným nebezpečím, proti moru a pokušením. Rovněž se jeho přímlově svěřovalo i příhodné počasí.

P. Václav Fojtík

Ilustrace: P.V.Fojtík

DUBEN 2020

První cesta, restart a nové obzory

Má první cesta do Santiaga trvala, s ohledem na omezené časové možnosti, deset dní. Mohu ale s čistým svědomím říci, že oněch 311 km pro mě bylo v mém následujícím životě velmi zásadních. První dny cesty jsou asi nejvíce náročné - člověk si zvyká na terén cesty, batoh na zádech, obuv i jiný režim dne. Po třech dnech putování většinou přichází klid a úleva. Hlavou již nelitá splašený rej myšlenek, ramena od batohu nejsou tolik bolavá, nohy si zvykají na boty, ve kterých kráčí a člověk se více sžívá s cestou samotnou a jejím každodenním rytmem. Prázdná hlava, jen cesta a vy. Krok, krok, symbol mušle, krok, krok, poutník, krok, krok, kámen, krok, mušle, atd. Buen Camino, klasický srdečný pozdrav všech poutníků, je slyšet v průběhu cesty mnohokrát. Poutníci se mohou během dne zastavit v poutních restauracích a dopřát tělu potřebný odpočinek a energii. Večery lze trávit tichým rozjímáním o samotě, procházkami ve vesnicích (městech) či společným povídáním s ostatními poutníky (z různých koutů světa) u sklenky vína.

Ranní putování s vycházejícím hřejivým sluncem v zádech za doprovodu zpěvu ptáků jsou jedny z momentů, které v člověku zůstávají ještě dlouho po návratu z cesty domů. Stejně tak jako laskavost a spojenectví poutníků, kteří po této cestě kráčí.

Po týdnu putování jsem začal pozorovat, že prožívám čistou radost ze života, z právě probíhajícího dobrodružství a plnění snu. Přistihl jsem sám sebe, že nechci, aby tato cesta skončila. Po deseti dnech a 311 km putování z městečka Leon, jsem vnitřně tušil, že před katedrálou sv. Jakuba nestojím naposled. Na tuto cestu se vydám ještě jednou s delším časovým rozmezím.

Ve chvíli, kdy se člověk po několika dnech (týdnech) putování objeví před katedrálou sv. Jakuba, se v každém z poutníků odehrává odlišný vnitřní příběh a prožitek. Někdo si spontánně sedá (lehá) na zem a pláče radostí. Někdo odhazuje hůlky i batoh a je rád, že má cestu konečně za sebou. Někdo zažívá euforii i smutek dohromady - pouť úspěšně zvládl, ale je v cíli (a vše končí). U mnohých poutníků tato cesta končí jen symbolicky. Ta pravá cesta teprve začíná. Nastává totiž návrat do každodenní reality a je na každém, co si z poutě a času stráveného na této cestě odnese do vlastního života.

Mně osobně první pouť ovlivnila život velmi. Otevřela mi nové obzory, jiný náhled na realitu a život jako takový. Cesta mi dodala vnitřní sílu a odvahu ke změnám, které po příjezdu domů spontánně následovaly. Na cestě jsem poznal svou nynější manželku. Postupně jsem začal realizovat další sny (především cestovatelské), které byly dávno pohřbeny pod nánosy prachu v podobě každodenní rutiny a strachu z opuštění známého, bezpečného prostředí a životních jistot jako představují práce, pravidelný příjem, vztahy či bydlení.

Santiago de Compostela a nakopnutí do nového života

Je tomu již 6 let, co mé nohy kráčely prvně svatojakubskou cestou s cílem doputovat ve zdraví (s batohem na zádech) ke katedrále sv. Jakuba do Santiaga de Compostela ve Španělsku. Poprvé jsem se o této cestě dozvěděl na střední škole v hodinách literatury. Tenkrát jsme probírali díla Paula Coelho včetně knihy Mágův deník, ve které autor popisuje svou vlastní zkušenost se Svatojakubskou cestou. Již tehdy bylo mým snem se jednou na takovou cestu vydat. Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych cestu mohl absolvovat třikrát, a že mi tato cesta (stejně jako Coelhoovi a dalším lidem) změní život.

O cestě do Santiaga je na Internetu k nalezení spousta praktických informací včetně mapek, tras i ubytoven, ve kterých lze na noc složit hlavu. V úvodu zmíním jen pár základních informací o této cestě (především pro ty, kteří o ní ještě neslyšeli).

Santiago de Compostela je hlavním městem španělské autonomní oblasti Galicie. Její založení se datuje na přelom 4. a 5. století n. l. Podle pověsti bylo tehdy ze Svaté země do vnitrozemí Španělska převezeno tělo popraveného apoštola Jakuba. Po roce 813 se jeho hrob stal symbolem křesťanského Španělska a následně se nad těmito ostatky začala budovat bazilika. Středověcí poutníci se vydávali na cestu ke hrobu sv. Jakuba a pouť pro ně byla výrazem živé víry, zbožnosti a pokání. Dnes se na cestu do Santiaga vydávají lidé z nejrůznějších důvodů. Někteří pokračují v tradici dřívějších poutníků a na cestě kráčí z křesťanských (či spirituálních) důvodů. Jiní si potřebují odpočinout od stereotypů běžného života, chtějí si utřídit své myšlenky a oprostít se od každodenních povinností. Někteří si na cestě zlepšují svou fyzickou kondici (např. maratonci), další si zde hojí svá zranění a rány z rozchodů, tragických událostí, úmrtí v rodině. Někteří kráčí ke katedrále sv. Jakuba bez zjevného záměru, ten se často vynoří v průběhu cesty samotné. Ať jsou již důvody k vydání se na Svatojakubskou pouť jakékoliv, společné je všem, že pod znamením mušle pochodují (či jedou na kole) ke katedrále sv. Jakuba. Každý poutník si v prvních dnech svého putování opatří ve svém výchozím místě takzvaný "credencial" (pas poutníka), do něhož v průběhu cesty sbírá razítka (na ubytovnách, v restauracích, kostelích). Credencial dokládá poutníkovu putování a poskytuje privilegium ubytovat se v poutních albergues (ubytovnách). V dnešní moderní době je možné si průkaz objednat před samotnou cestou prostřednictvím spolku Ultreia. Aby poutník, který dorazí do Santiaga de Compostela, byl oficiálně poutníkem, musí ujít alespoň 100 km (ujet min 200 km na kole) a v credencialu mít razítka dokládající skutečnost, že cestu opravdu vykonal. Poté získává v Santiagu potvrzení (diplom) o vykonané pouti.

DUCHOVNÍ OBNOVA V BOHUSLAVICÍCH

22.5. - 31.5.

Jak to bude letos s duchovní obnovou v Bohuslavicích?

Zákaz shromažďování osob nadále trvá, i přes mnohé úlevy a postupné pootevírání všech možných bran a dvířek. Uspořádání duchovní obnovy ve způsobu jako minulý rok zřejmě nebude možné. Byla by však škoda, kdybychom se možnosti posílit Ducha v nás a prohloubit svůj vztah k Panně Marii vzdali. Zatím mám tedy o duchovní obnově představu následovnou:

Začne pro mne osobně krásným datem: dnem mého křtu a biřmování. Byl jsem totiž 22. května roku 1982 pokřtěn a 22. května roku 1999 biřmován. Tento den připadá na pátek. Rovněž začíná devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého. Od pondělí 25.5. do pátku 29.5. bude v kapli Navštívení Panny Marie denně slavena mše svatá, v jakém počtu účastníků zatím neuvádím. Kaple bude každý den alespoň na několik hodin otevřena k soukromé modlitbě. Rád bych na každý den nově připravil krátký list k povzbuzení a zamyšlení, který by byl v Bohuslavicích zájemcům roznesen. Oslovuji kněze, kteří v naší kapli působili, aby nám pro duchovní obnovu napsali pár slov. Vrcholem duchovní obnovy bude slavnost Seslání Ducha Svatého. Tento den je také svátkem Navštívení Panny Marie, tedy bohuslavskou poutí. Během devítidenní duchovní obnovy svěříme Panně Marii rozvazující uzly své osobní úmysly. Budeme také vyprošovat ukončení pandemie, která sužuje celý svět.

P. Václav Fojtík

Cesta zdála se být snadná...

Tak já nevím, ale dle mého soudu letošní aprílový měsíc dělá svému jménu jen tu nejlepší pověst. Je to jako na houpačce. Sotva schováme zimní kabáty a začneme hledat lehčí oděv, jsou tu opět ranní mrazíky. Vypadá to, jakoby se zima stále dohadovala s jarem, kdože má převzít vládnoucí žezlo. Jen si tak říkám, aby se tu nevyplnilo přísloví, „když se dva perou, třetí se směje“.

Protože pak by se lehce mohlo stát, že než se ti dva mezi sebou dohodnou, nastoupí v plné síle léto a s ním, ke čtyřicítce šplhající, nevídané teploty. Čeho však opravdu máme zapotřebí, je déšť, po kterém příroda tak úpěnlivě volá.

Naši věrní, ptačí kamarádi využili silicích jarních paprsků a počali si připravovat své domovy na příchod nového pokolení. Avšak s nástupem nevlídného počasí, opět jejich švitoření sláblo a vyhladovělí zpěváci se znovu dožadovali větších porcí k jídlu. A co jsme jim nestíhali doplnit do krmítek, vzali si sami bez pobízení u našich slepičích obyvatel. Slepice z toho sice nijak moc nadšeny nebyly, ale nakonec se s hladovějícími spravedlivě rozdělily.

Letošní jaro je však bohužel odlišné od těch, které známe. A přestože krajina se prezentuje v plné své kráse a síle jako každoročně, je tu přítomno jakési smutno. Jsme doprovázeni nějakým temným stínem, který nám nemilosrdně vstupuje do našich duší.

Cesta, kterou jsme pohodlně kráčeli, zdála se být snadná, avšak jak vidno, nebude prosta výmolů a kamení!

Do srdcí se nám dostává jakási beznaděj a my se cítíme být zesláblí v boji proti čemusi, co pořádně ani neznáme. Někteří mluví o božím trestu, jiní o pomstě přírody, které člověk tak nemilosrdně ubližuje. Já bych se přikláníla k obojímu.

Nejvíce, čeho je nám v těchto chvílích zapotřebí, je víra a naděje. Poněvadž pokud ztratíme víru v léčivou božskou moc, jež nás vede tou správnou cestou a jestliže přijdeme o naději, pak se může lehce stát, že můžeme být ztraceni. A ztráta naděje bude to nejhorší, co nás může potkat.

Nežrídka se v těchto dnech mluví o tom, že každá kalamita nese sebou i cosi dobrého. Měla by prý sloužit k nápravě člověka, k uvědomění si smyslu života a k nalezení správné cesty, po které jdeme. No já zase tak velký optimista nejsem. Vždy tu bude někdo, jehož prvotním cílem je maximalizovat svůj profit. A to často i za přispění našich děravých zákonů a lidí, těmto paragrafům sloužícím. Člověk však nesmí přestat věřit v dobro a spravedlnost. Cesta proti proudu a nesplynutí s valícím se davem nejasných myšlenek, je sice mnohem náročnější, ale jen tak se nám možná podaří, zachovat si čistý štít. A budeme-li mít to štěstí, že potkáme vzdělaného a chápajícího člověka, pak si toho vážme. Pletichy, nenávist a zlá krev nikdy nemohou být dobrým rádcem.

POSTUPNÝ NÁVRAT DO BĚŽNÉHO REŽIMU BOHUSLAVICE U ZLÍNA

Jelikož dochází k postupnému zmírňování vládních opatření, začínáme se pomalu vracet do našich „běžných“ životů. Obecní úřad v Bohuslavicích u Zlína již přestal fungovat v nouzovém režimu a můžete si vyřídit vše potřebné a neodkladné v úředních hodinách, jak jste byli zvyklí:

Pondělí a středa
8:00 - 11:00 14:00 - 17:00

Pátek
8:00 - 11:00

Stále však platí prosba o zvýšenou opatrnost, dodržování větších rozestupů mezi sebou a zakrývání nosu a úst. Rádi bychom touto cestou i poděkovali všem, kteří platbu místních poplatků provedli bankovním převodem. Pokud jste tak zatím neučinili, můžete si začít vyzvedávat nálepky na popelnice a pytle na plast.

Odpady jsou nyní vyváženy 1x za 14 dní. To znamená v letním režimu. Další svoz tedy proběhne v pondělí 11. května. Sáčkový svoz plastu proběhne v úterý 5. května v dopoledních hodinách. Toto bude však ještě připomenuto v pondělí místním rozhlasem.

Použité jednorázové roušky, stejně jako ostatní použité osobní ochranné pomůcky vkládejte do plastového pytle a zavažte a vhodte jej do popelnice na směsný odpad. Odhozením nezabalené roušky do venkovního odpadkového koše (nebo ještě hůře - vedle něj) ohrožujete své spoluobčany.

Sběrný dvůr v Bohuslavicích je již také otevřen každou sobotu od 9:00 do 11:00. I zde ovšem platí dodržování rozestupů a celková ohleduplnost při ukládání odpadu do jednotlivých kontejnerů.

Obecní budovy sloužící k různým oslavám a společenským akcím zůstávají zatím uzavřeny. Dle vládního plánu pro rozvolňování opatření minimálně do 8. června nebudeme tyto budovy pronajímat. Po tomto datu dle aktuální situace a pouze za určitých hygienických podmínek, které budou snad ze strany vlády v průběhu května upřesněny.

Aktuální informace ohledně nouzové situace pravidelně vkládáme na obecní web a v poslední době, kdy se střídala jedna změna za druhou, se pro šíření nezbytných informací osvědčila i oficiální fb stránka naší obce.

V březnu jsme po schválení nutnosti zakrývat si nos a ústa vymezili v místní prodejně potravin místo pro šité roušky tzv. ROUŠKOVNÍK. Oslovila jsem pár šikovných švadlenek, které byly ochotné našít látkové roušky a nosit je postupně do našeho rouškovníku. Byla jsem mile překvapena, že pomoc žádná z oslovených dobrovolnic neodmítla a ti, kteří chtěli i jinak pomoci, mi nosili například potřebný materiál.

DĚKUJI MOC VŠEM ZA OCHOTU A CHUŤ UDĚLAT NĚCO PRO OSTATNÍ A HLAVNĚ PRO NAŠE STARŠÍ SPOLUOBYČANY, KTEŘÍ SI ROUŠKU NEMOHLI JINAK OBSTARAT.

Přeji našim občanům, aby zbývající čas nouzového stavu prožili bez úhony na zdraví, a těším se na všechny (snad) v brzké době na nějaké společné akci. Světлана Bilavčíková

Sluneční světlo spouští v těle výrobu vitamínu D. **Dostatek tohoto vitamínu je důležitý u seniorů, sportovců i těhotných.** U starších osob nedostatek vitamínu způsobuje řídnutí kostí a vyšší pravděpodobnost zlomenin, ztrátu rovnováhy a pády, ztrátu svalové síly a svalové hmoty. U sportovců má vitamín D výrazně pozitivní vliv na objem, výkon a regeneraci svalů, postřeh a koordinaci pohybů.

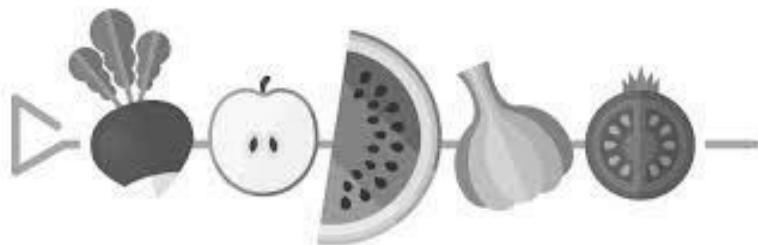
Z čeho získat vitamín D? Sluníčko, tučné ryby, konzervovaný tuňák, olej z tresčích jater, houby, kravské mléko, vaječné žloutky, hovězí játra, obohacené cereálie, obiloviny a potravinové doplňky.

A úplně na závěr - jsem přesvědčená i o tom, že každý den si máme připomínat to pozitivní a není toho málo. Zdaleka neprožíváme válečný stav, máme kolem sebe své blízké, se kterými můžeme trávit víc času než kdy jindy. Máme dostatek jídla, střechu nad hlavou a je nám spolu dobře už jen proto, že díky otřeseným základům si to všechno můžeme uvědomit a poděkovat za to.

Zůstaňte zdraví!

Pavla Žilinská

Jak chutná zdraví

Uzávěrka příštího čísla Našich dědin bude 20. května 2020.

Pohledem z okna zjišťuji, že rozplývající se ranní mlhy budou nám věštit další dobrý, krásný den. A nám se tak naskytne možnost vnímat plnými doušky přírodu ve své kráse a velkoleposti. Je nám nabízena příležitost k odpočinku na květy poseté zemi. Neodolám nabídce, zaposlouchat se do rozkošných ptačích melodií a vzdáleného kukaččího volání. Rozhlížím se po krajině, zahalené do pestrobarevných květů a nasávám tu opojnou vůni kvetoucích stromů.

A jako každoročně, zastavím se u staříčké, napůl již rozpadlé třešně, která i letos oděna je v šat nevěstin. A pak se sehnu ke zdánlivě obyčejné rostlince a poprosím o trochu té vůně, co nikde nejde zakoupit. A pozorovat budu pracovitou včelku, elegána motýla, přelétajícího z kvítka na kvítek a pilnou práci mravenců. A znovu a znovu budu děkovat za ten vjem a dary, co mně příroda poskytuje. Jaké štěstí, že mohu být v tomto okamžiku vzdálena od brebentajícího davu lidí, být v naprosté samotě, jež přináší blahodárnou úlevu!

Chvilé, které takto můžeme prožít, jsou nám velkým darem.

Nechejme tedy do našich srdcí vstoupit lásku, pokoru, víru a naději.

Marie Nevěliková

*„Když se vytratila veškerá naděje, když nikdo nepřichází na pomoc a krásy života vyprchaly, zjišťuji, že pomoc přece přichází, i když nevím jak a odkud.“
/Gándhii/*

ŽEHNÁNÍ POLÍ

V neděli, 26. dubna, požehnal otec Václav Fojtík od obrázku Čtrnácti svatých pomocníků všem polím, lukám, zahradám a pastvinám naší farnosti.

TÉMA -ZVYŠME SVOU IMUNITU, ZLEPŠEME SVÉ ZDRAVÍ

Milí čtenáři, v současnosti najdete na světě jen dva druhy lidí. Ty, kteří se bojí koronaviru, a ty, jenž tvrdí, že je daleko větší pravděpodobnost chytout v Česku spíš obyčejnou chřipku. V tomto příspěvku najdete rady pro obě skupiny. Nezaberou moc času, často jsou velmi příjemné a rychle nastartují váš imunitní systém, takže se kolem poletujících bakterií a virů nemusíte bát.

Pokud chcete být zdravotně i duševně v dobré kondici, pak se nejprve zaměřte na životosprávu.

To, co jíme, se odráží na stavu našich buněk, z nichž je složené celé tělo. A tedy i na stavu kognitivních funkcí, zajišťujících naši koncentraci, bdělost, pozornost, reakční schopnosti, paměť nebo třeba orientaci. Stav kognitivních funkcí se následně odráží na únavě, jejíž dlouhodobost může přejít v syndrom vyhoření.

Každý jednotlivce reaguje jinak, ale pravidelnost stravy a její pestrost jsou jednoduše důležité.

Ne vždy je ale možné mít pravidelnou stravu a ne vždy a všichni mohou doma kvalitně vařit nebo na to v nynějším stavu nemají zdroje či čas. Proto víc než kdy jindy nyní platí: dělejte si plány na týden. Na začátku každého týdne si udělejte harmonogram, co a kdy budete jíst.

Jednak tím dobře naplánujete, co máte nakoupit, ale promyslete také, jak se vám v jídelníčku střídá maso s bílkovinami, ovoce, zelenina, luštěniny, pečivo, obiloviny, tuky, oleje, sacharidy a mléčné produkty.

Přesto platí, že pouze ze stravy ne vždy pokryjeme denní potřebu vitaminů a minerálů. Především v době, kdy jsme ve stresu, bychom měli tělo podpořit nějakými doplňky stravy. Dlouhodobě mám u klientů dobrou zkušenost s užíváním vitamínu C a dalších vyvážených vitaminů a minerálů, posilujících stresem oslabenou imunitu.

Udělejte si harmonogram, co budete v týdnu jíst.

Přemýšlíte, jak začít den? Udělejte si plán na každý den v týdnu, od snídaně přes oběd až k večeři. Dbejte na to, aby se v průběhu dne vystřídaly zakysané věci: ideálně probiotické, tedy podporující střevní mikroflóru, která je základem imunity.

Jídelníček by měl také obsahovat zeleninu, pokud možno v syrové podobě, abychom vařením neničili vitamíny, a ovoce, které dodá tělu přírodní cukry.

Proteiny ve formě masa doplňujte přílohami, kde se nebojte zapojit fantazii s luštěninami nebo zeleninovými saláty, zakápnutými nejlépe olivovým, bodlákovým, či dýňovým olejem pro lepší vstřebatelnost vitaminů.

Nemám nic proti pečení, ale jako moučník bych doporučila spíše ovocný salát. Když vás honí mlsná, zkuste si udělat směs z různých ořechů, které zasytí a jsou zdrojem mastných kyselin, potřebných pro zdravý chod vašeho mozku.

Opusťte zaseté stereotypy, zkuste experimentovat. Zdravá životospráva neznamená něco vynechávat znamená jíst všechno ve vyváženém množství.

Koření proti choření. Při vaření se nebojte a přidejte cibuli, zázvor, skořici či pepř. Koření má antioxidační a detoxikační vlastnosti a zlepšuje obranyschopnost organismu.

Jezte čokoládu. Kakao má na náš imunitní systém pozitivní vliv.

Pijte vodu. Hydratované tělo snadněji vylučuje toxiny. Vypijte nejméně osm sklenic vody denně.

Omezte alkohol. Nadměrné pití oslabuje váš imunitní systém. A když už jste si to bez něj tak hezky nacvičili při suchém únoru...

Česnekujte. Česnek je širokospektrální antimikrobiální látka posilující imunitu. Přidejte ho do jídla těsně před podáváním, abyste vařením nezničili jeho vlastnosti.

Nekuřte. A vyhněte se i tabákovému kouři. Podkopává základní imunitní obranu.

Hýbejte se. Alespoň půl hodinky denně. Nemusíte hned do telocvičny. Můžete se proběhnout nebo projít. Pohyb kromě duševní pohody chrání před některými nemocemi.

Myslete pozitivně. Pozitivní myšlenky podporují imunitní systém.

Dopřejte si dobré pečivo. Dejte si k snídani celozrnné pečivo, které udržuje střeva dostatečně zdravá a brání tělo před nemocemi.

Užívejte probiotické doplňky. Probiotika jsou zdravé bakterie, které vaše tělo potřebuje a které také posílí váš imunitní systém.

Jezte více jogurtů. Doplňky stravy jsou skvělé, ale konzumace probiotik přirozeně obsažených v potravinách je ještě lepší! Hledejte jogurt se štítkem, který zní „živé aktivní kultury“.

Fermentujte. Probiotika můžete získat i z fermentovaných potravin, jako jsou zelí a kombucha. Kvašená zelenina má spoustu předností. Je nejpřirozenějším zdrojem vitamínu C. Obsahuje bakterie mléčného kvašení, které podporují zdravou střevní mikroflóru a tedy i dobré fungování naší imunity. Je levná. A u doma kvašené zeleniny, navíc přesně víte, co jíte.

Vystavte se slunci. Pouze jedno procento lidí v ČR získá dostatek vitamínu D ze stravy. Současný životní styl a nedostatek slunečního záření po velkou část roku vede k omezení tohoto zdroje, proto je většinou vhodné cílené doplňování vitamínu D v podzimních až jarních měsících.

